

0220 – 20. februar

Dere er jordens salt! Men hvis saltet mister sin kraft, hva skal en da salte med? Da er det ikke godt for noe annet enn å kastes ut og bli tråkket ned av menneskene. Mat 5: 13.

Å, om alle gjenfødte kristne måtte forstå, og virkelig våkne opp for den faren de står midt oppe i, i tider når kristendommen har medvind og blir populær, og verden viser et kristelig og fint ansikt.

Da vil de lett bli sløvet og trukket ned i lunkenhet og verdslighet. Da mister de lett sin åndelige kraft og klare holdning. En slik søvndyssende tid har allerede i forskjellig grad begynt å innta visse steder i landet vårt. Og det er sørgelig å se hvordan saltet der mister sin kraft.

Da lager man seg sin egen, selvkonstruerte, tilpassede, hyggelige kristendom. Som bare består av visse andaktsøvelser og enkelte pene, medmenneskelige kjærlighetsgjerninger som verden kan synes godt om. Men hjertets gjenfødelse, den omvendelsen som er av Gud, – det opptar ikke tankene, det spørsmålet skyver en fra seg.

Men hør nå hva Kristus selv sier: «Dere er jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hva skal en da salte med? Da er det ikke godt for noe annet enn å kastes ut og bli tråkket ned av menneskene».

En kristen mister Åndens kraft og klare holdning når han lar seg friste til å tilpasse seg menneskene, så han glir inn i hyggelig samfunn med verden. Da dømmer han ikke lenger det onde verken med ord eller holdning, og har ingen klar bekjennelse av Kristus. Da er han ikke lenger til noen som helst nytte, men blir tråkket ned av menneskene.

Han blir så uendelig bøyelig overfor alle mennesker. Lytter til deres høye rop om å være «tolerant», «inkluderende», og aksepterer etter hvert alt. Han blir, om ikke annet så ved sin taushet, en støtte til den syndige, ugudelige ånden i tiden, – som han tvert imot burde refse.

Da har saltet mistet sin kraft, og lyset er skjult under en krukke. Og grunnen til alt dette er at en vil ha fred og vennskap med alle –, nei, ennå dypere ligger årsaken: Der er allerede oppstått et brudd i selve nådelivet, i forholdet til synden og troens liv i Frelseren.

Bare dette blir vekket opp igjen, og Kristus på nytt blir kjær for deg, da blir Åndens og kjærlighetens nidkjærhet sterkere enn alle menneskers vennskap eller hat. «Ha salt i dere selv!», sier Herren. Ikke vår egen naturs, eller det kritiske sinnets bitre salt. Nei, her tales det om den sanne kjærlighetens nidkjærhet som bare Guds Ånd virker.

Vær gjerne øm, varsom og saktmodig i dine formaninger. Vokt deg for all grov og upassende framgangsmåte. For dette rører jo ved noe så ømtålig som menneskenes selvfølelse. Ja, la det heller være, hvis ikke kjærlighet og ydmykhet er det som hersker i hjertet ditt, så det kan merkes på hele din framferd.

Men la ikke forsiktigheten og ydmykheten resultere i en kraftløs ettergivenhet, som så ikke utretter noe som helst. Som bare i medlidenhet med de menneskelige følelsene heller lar sine medmenneskers sjeler gå til helvete, uten at du med ett eneste ord har forsøkt å advare dem!

Ha evigheten klart for deg! Elsk din neste som deg selv! La kjærligheten være uten hykleri! Avsky det som er ondt! Hold dere til det som er godt! Deres tale må alltid være vennlig, krydret med salt.

Men det er ikke bare med vår bekjennelse og den omsorgsfulle, broderlige formaningen vi skal bevise kristendommens kraft og alvor. Det skal skje gjennom hele vårt samfunn med mennesker. En kristendom som ikke svir som salt i verdens øyne, men blir akseptert og populær, den mangler sikkert nok både saltet, kraften og salvelsen.

Tenk på hva Kristus sier: «Ve dere når alle mennesker taler vel om dere!» Det samme sier også apostelen: «Vennskap med verden er fiendskap mot Gud». Å, stans nå opp og tenk over slike ord! Du kan ikke bare vise dem fra deg, – det er Herrens ord!

Om du derimot av og til, og på spesielle områder, får positiv oppmerksomhet fra verden, så er det noe annet. Det kan nok skje for en kristen, noe vi også ser av apostelens ord: «Ved ære og vanære, ved onde rykter og gode rykter».

Men at hele ditt vesens holdning og mål gjennom livet skulle bli akseptert av verden, det er noe som ikke stemmer med Kristi og hans apostlers ord og eksempler.

Stans derfor opp og tenk over dette, så du ikke må «løpe forgjeves». Årene flyr av sted, og døden kommer ofte så uventet. Hvis så ikke en gang selve veien er den rette, er det jo en forferdelig og total ulykke.